

הזרע הקטן

(ואנגארי מאתאי)

נ. ריידייק - מ. מרשק

ילדה קטנה בשם ואנגארי עבדה עם אמא שלה בשדות הכפר,
על מדרונות הר קניה באפריקה המזרחית

ואנגארי אהבה לעבוד בחוץ.

בגינת המשפחה שלה היא חרשה את האדמה
במצ'טה שלה והכניסה זרעים קטנים לאדמה
חמימה.

היא אהבה לעבוד אחרי שקיעת החמה, ורק כשירד
חשוך ולא ניתן היה לראות את הצמחים, ידעה ואנגארי
שהגיע זמן לחזור הביתה.

היא הלכה בשבילים צרים בין השדות ומעל נחלים
שבדרך.

ואנגארי הייתה ילדה נבונה ומאוד רצתה ללמוד
בבית הספר. אבל הוריה רצו שהיא תעזור להם
בעבודות הבית.

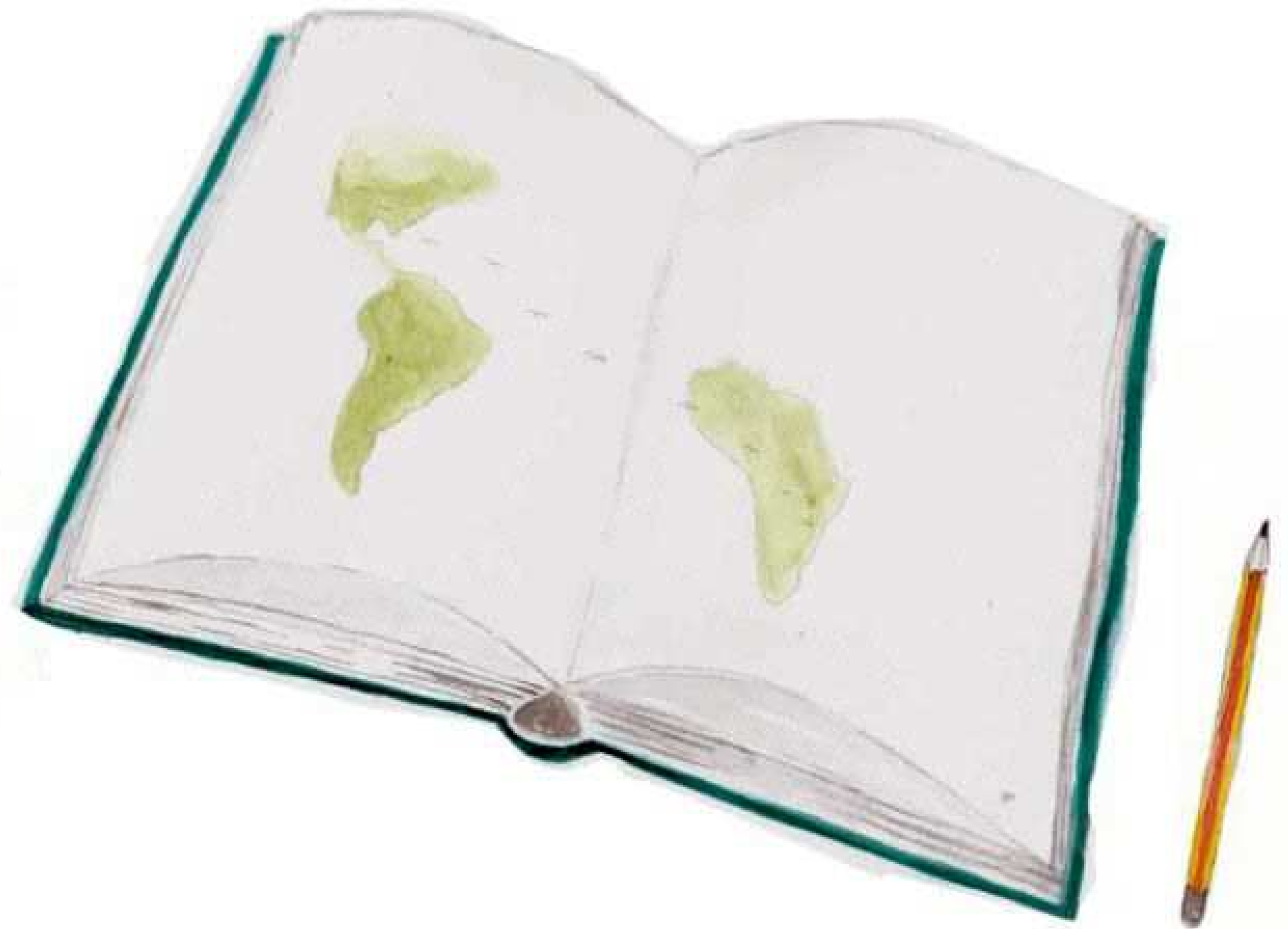
רק כשהייתה בת שבע, האח הגדול שלה שכנע
את ההורים לאפשר לה ללמוד בבית הספר.

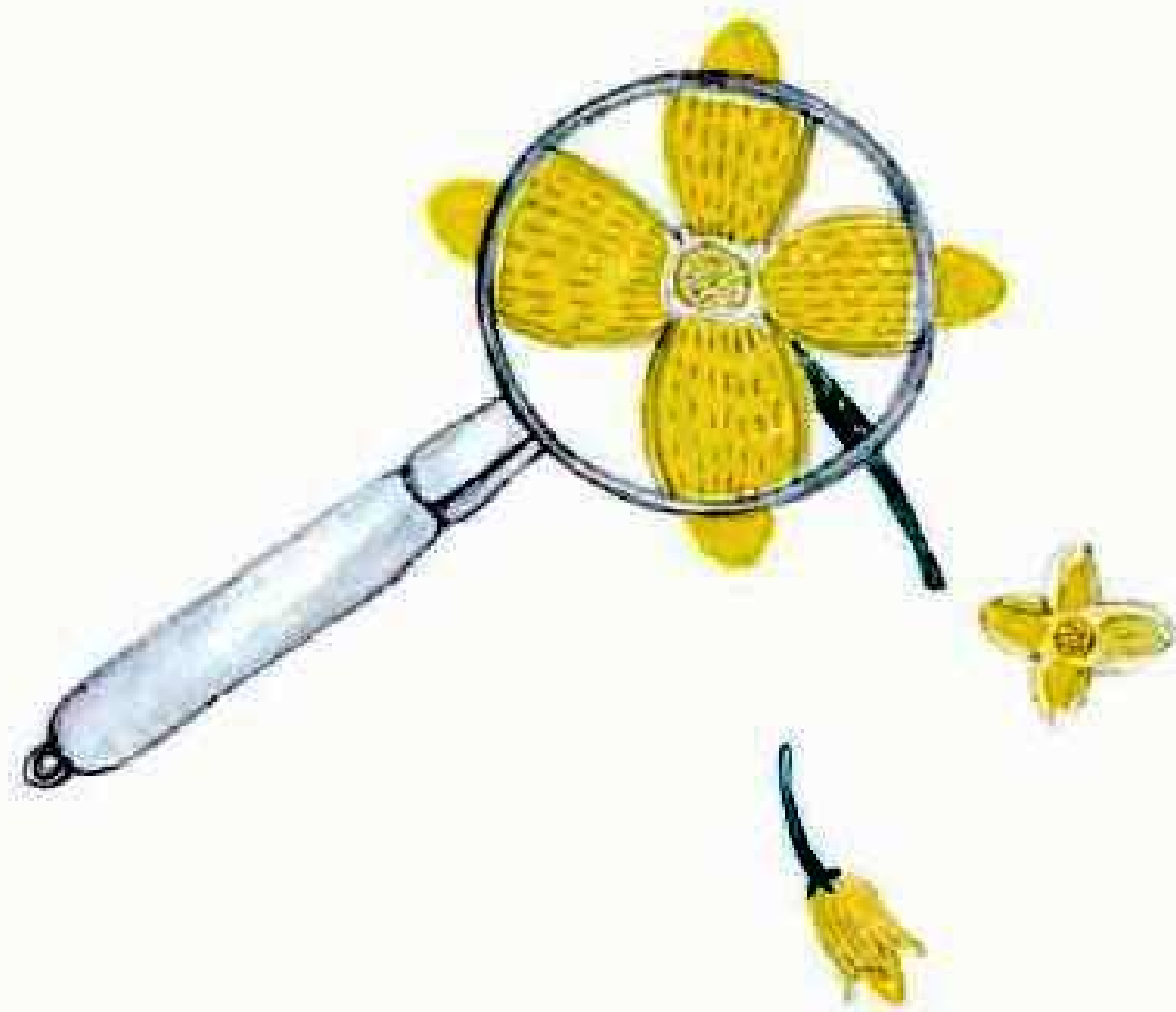

היא אהבה ללמוד!
כל ספר שקראה הוסיף לה ידע.

היא למדה כל כך טוב שהוזמנה
ללימודים בארה"ב.

זה ריגש אותה מאוד, כי היא
רצתה לדעת כמה שיותר על
העולם הרחב.

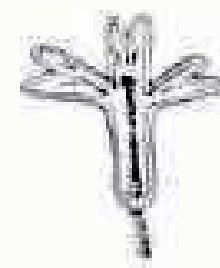

באוניברסיטה בארה"ב ואנגארי למדה דברים
חדשים רבים.

היא חקרה צמחים ואת אופן גידולם.

זה הזכיר לה איך היא גדלה בעצמה תוך
המשחקים עם אחיה בצל עצי יערות קניה
היפים.

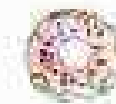

ככל שלמדה יותר, כך הרגישה את אהבתה לאנשי קניה.

היא רצתה שהם יהיו חופשיים ומאושרים.

ככל שלמדה יותר, כך נזכרה יותר את ביתה בקניה.

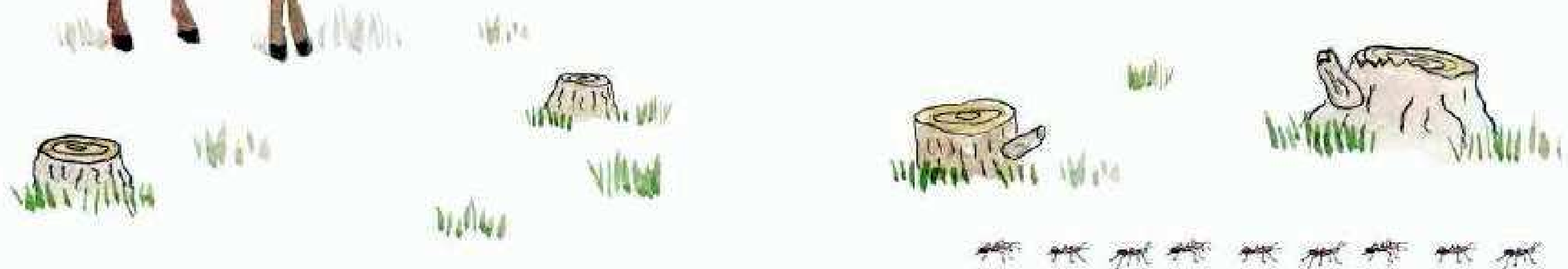

כשסיימה את לימודיה חזרה לקניה. אך ארצה השתנתה
בינתיים.

חוות גדולות הוקמו בכל הארץ.

לנשים לא נשארו עצים להבערת תנורים ומדורות.

העם היה עני והילדים רעבו.

ואנגארי ידעה מה צריך לעשות.

היא לימדה את הנשים איך לגדל עצים מזרעים.

הנשים מכרו את העץ והשתמשו בכסף כדי לכלכל את משפחותיהן.

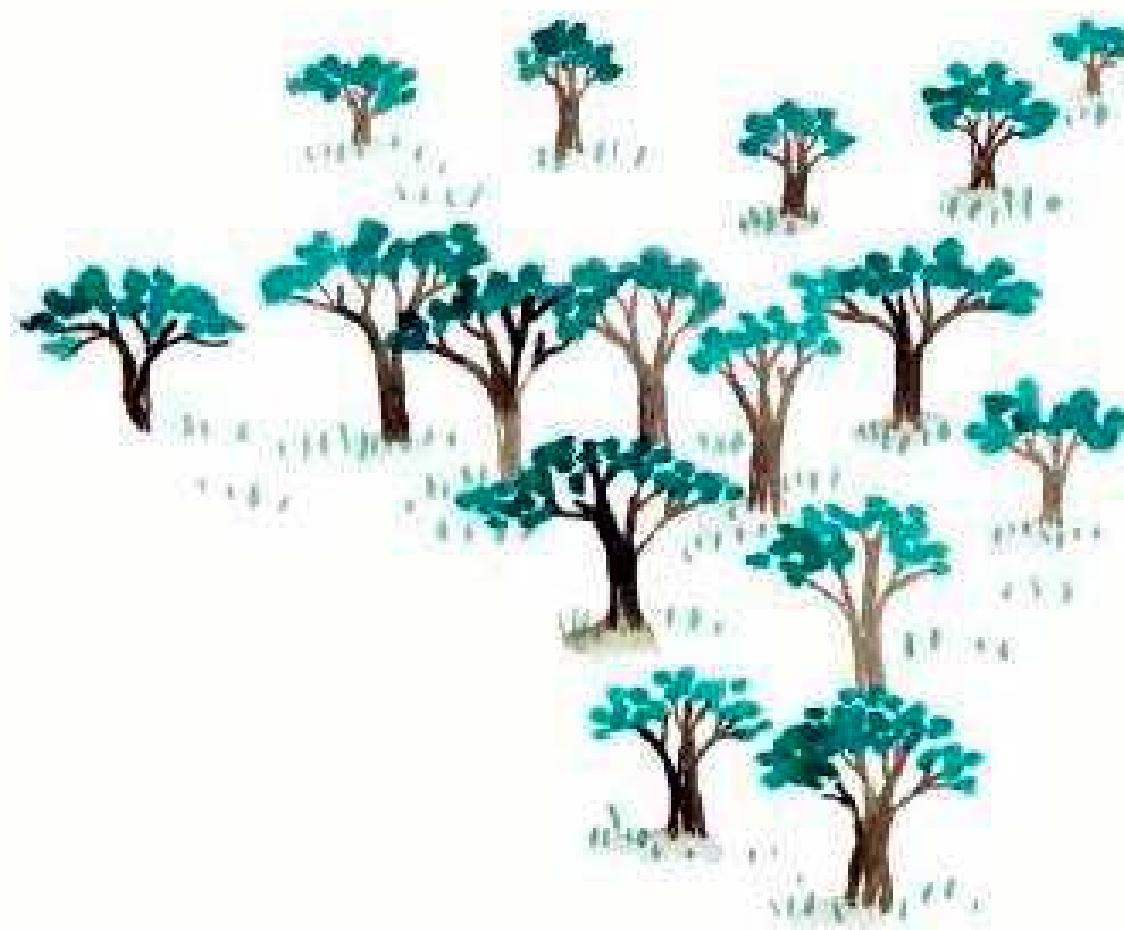
הנשים היו מאושרות. ואנגארי עזרה להן להרגיש את חוזקן ואת עוצמתן.

במשך הזמן העצים החדשים צמחו ליערות וגם הנהרות
חזרו לזרום.

המסר של ואנגארי נשמע בכל אפריקה.

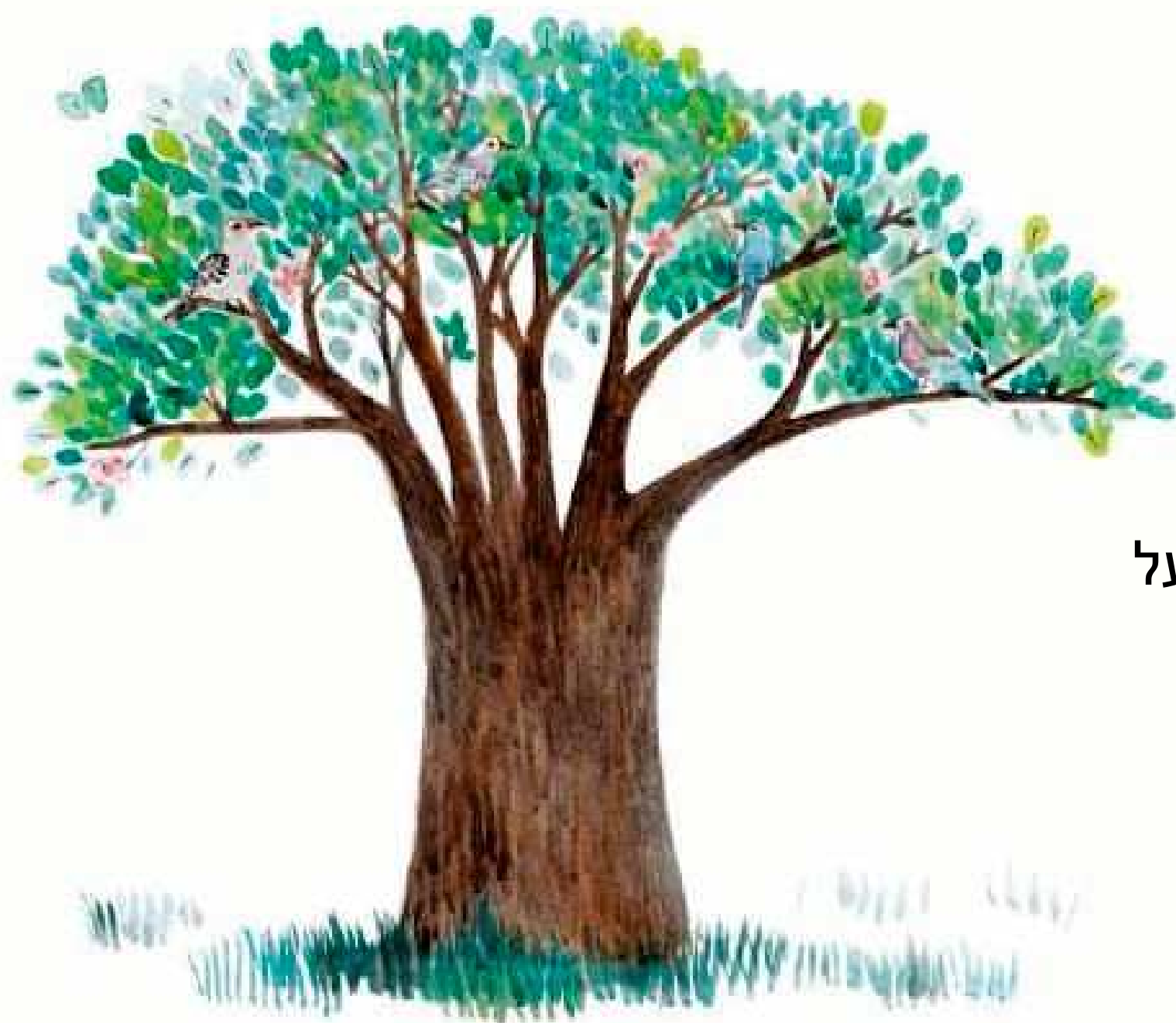
היום צמחו כבר מיליוני עצים מזרעיה של ואנגארי.

ואנגארי עבדה קשה. הרגישו זאת האנשים
בעולם כולו והעניקו לה את הפרס המפורסם,
פרס נובל.

היא האישה הראשונה באפריקה, שזכתה בו.

ואנגארי נפטרה בשנת 2011,
אך אנו חושבים עליה כל פעם כשמסתכלים על
אחד מהעצים היפים.

